

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973, declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975, familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate. King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste șaiszeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010, venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

CÂNTECUL LUI SUSANNAH

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Încă o cotitură a cărării și vom ajunge în poiană.

Vino cu mine, vrei?

STEPHEN KING

28 mai 2003

(Mulțumire multă-multă, Doamne!)

CUPRINS

STANȚA I GRINDOTREMURUL.....	11
STANȚA II TRĂINICIA MAGIEI	35
STANȚA III TRUDY ȘI MIA.....	65
STANȚA IV DOGANUL LUI SUSANNAH.....	83
STANȚA V ȚESTOASA.....	103
STANȚA VI FORTĂREAȚA.....	129
STANȚA VII AMBUSCADA.....	161
STANȚA VIII PASE CU MINGEA DE BASEBALL.....	195
STANȚA IX EDDIE ÎȘI MUȘCĂ LIMBA.....	219
STANȚA X SUSANNAH-MIO, IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA....	269
STANȚA XI SCRITORUL.....	323
STANȚA XII JAKE ȘI CALLAHAN	373
STANȚA XIII HEIL, MIA, HEIL, MAMĂ.....	421
CODA PAGINI DIN JURNALUL UNUI SCRITOR	469
<i>Nota mânuitorului de cuvinte</i>	<i>501</i>

STANȚA I

GRINDOTREMURUL

I

- Câtă vreme durează vraja?

Nimeni nu-i răspunse, așa că Roland se văzu nevoit să repete întrebarea, privind în capătul celălalt al salonului din casa parohială, unde stăteau Henchick și Cantab, soțul uneia din multele sale nepoate. Cei doi se țineau de mână, după obiceiul manni. Bătrânul tocmai ce pierduse o nepoată, dar pe chipul său împietrit nu se citea nici urmă de durere.

Alături de Roland, fără să țină mâna nimănui într-a sa, cumplit de palid la față, ședea Eddie Dean. Lângă el, pe dușumea, cu picioarele încrucișate, stătea Jake Chambers. Ete se cuibărise pe genunchii lui, lucru care îl surprinse pe Roland care nu și-l închipuise niciodată pe billy-bumbler într-o asemenea poziție. Și Eddie, și Jake erau plini de sânge. Cel de pe cămașa băiatului îi aparținea prietenului lui, Benny Slightman. Cel de pe Eddie era al lui Margaret Eisenhart, fostă Margaret din Clanul Cărarea Roșie, nepoata înstrăinată a bătrânului patriarh. Și Eddie, și Jake păreau la fel de sleiți de puteri pe cât de istovit se simțea și Roland, însă pistolarul era destul de sigur că nu vor avea parte de odihnă noaptea aceasta. Din depărtare, dinspre oraș, se auzeau pocnete de artificii, se auzeau cântece, se auzeau zgomotele vesele ale petrecerii.

Numai că în această încăpere nu se veselea nimeni. Benny și Margaret muriseră, iar Susannah dispăruse.

– Spune-mi, Henchick, rogu-te: cât va mai dura magia?

Bătrânul își mângâie barba, cu un aer absent.

– Pistolarule – *Roland* – n-am de unde ști. Magia ușii din peșteră e mai presus de tot ce cunosc eu. După cum bine știi și tu.

– Spune-mi ce crezi. Pe baza a ceea ce *cunoști*.

Eddie ridică mâinile. Murdare, cu sânge uscat sub unghii, tremurânde.

– Spune-ne, Henchick, îl rugă și el cu voce atât de umilă și deznădăjduită, cum *Roland* nu îl mai auzise niciodată. Spune-ne, te implor.

Rosalita, femeia care se îngrijea de gospodăria Părintelui Callahan, aduse o tavă pe care erau mai multe cești și o carafă cu cafea fierbinte. Măcar ea apucase să-și dea jos jeansii și cămașa cu pete de sânge și să îmbrace o rochie de lucru. Însă șocul încă se citea în ochii ei, ca două animăluțe care privesc cu spaimă la lume din vizuina lor. Fără vreo vorbă, turnă cafeaua și le împărți ceștile pline. *Roland* observă că nu reușise să-și spele tot sângele de pe ea: încă mai avea o pată pe dosul mâinii drepte. Sângele lui *Margaret* să fi fost? Sau al lui *Benny*? Nu știa. Și nici că-i păsa. Lupii fuseseră învinși. Poate că vor mai veni în *Calla Bryn Sturgis*. Sau poate că nu. Asta era treaba lui ka de acum încolo. Treaba lor era *Susannah Dean*, care dispăruse imediat după luptă, luându-l cu ea pe *Treisprezece Negru*.

– Despre kaven vorbești? îl întrebă Henchick.

– Da, părinte, răspunse *Roland*. Despre kaven. Despre trăinicia magiei.

Părintele Callahan acceptă ceașca de cafea cu un semn din cap și un surâs apatic, dar fără vreun cuvânt de mulțumire. Nu prea spusese multe de când se întorseseră de la peșteră. Pe genunchi ținea o carte intitulată *Salem's Lot*, scrisă de un om de care nu auzise în viața lui. Iar cartea aceea ar fi trebuit să fie o operă literară, o ficțiune, însă el, *Donald Callahan*, apărea în ea.

Se uitase pe spate, apoi pe coperta a treia, căutând fotografia autorului, nutrind năucitoarea convingere că va da peste o poză de-a lui însuși (cel mai probabil, una din 1975, când avuseseră loc evenimentele înfățișate acolo), dar nu găsi nimic. Doar câteva rânduri despre scriitor, care nu lămureau prea multe. Că locuia în statul *Maine*. Că era căsătorit. Că mai scrisese o carte înainte de aceasta și se bucurase de recenzii destul de bune, dacă era să dai crezare citatelor de pe copertă.

– Cu cât magia este mai mare, cu atât durează mai mult, spuse *Cantab* aruncând o privire întrebătoare spre Henchick.

– Așa este, încuviință bătrânul *manni*. Magie și glammer, magie și vrajă, totuna sunt. Și vin din urmă.

Ezită o clipă, apoi explică:

– Vin din trecut, dacă pricepeți ce vreau să spun.

– Ușa aceasta s-a deschis în multe *când*-uri și multe *unde*-uri din lumea prietenilor mei, zise *Roland*. Vreau să o deschidem din nou, însă doar spre ultimele două. Spre cele două unde ne-am dus în ultimele dați. Se poate?

Așteptară cât timp Henchick și *Cantab* analizară situația. Neamul *manni* era neam de călători iscusii. Dacă exista cineva care să știe, dacă exista cineva care să poată face ceea ce dorea *Roland* – ceea ce-și doreau cu toții –, atunci acel cineva precis ar fi făcut parte din neamul *manni*.

Cantab se aplecă respectuos spre bătrân, spre dinh-ul clanului Cărarea Roșie. Șopti ceva. Henchick ascultă, nelăsând să i se citească absolut nimic pe chip, apoi, cu o mână bătrână și noduroasă, întoarse capul lui *Cantab* și îi șopti și el ceva la ureche.

Eddie începu să se foiască, iar *Roland* îl simți gata să explodeze, să înceapă să urle. Îi puse mâna pe umăr, iar tânărul se domoli. Pentru moment.

Ședința de șapte mai ținu vreo patru, cinci minute, timp în care toți ceilalți așteptară verdictul în tăcere. Lui *Roland* îi era

greu să suporte zgomotele petrecerii din oraș; și numai Dumnezeu putea ști cum se simțea Eddie auzindu-le.

În cele din urmă, Henchick îl bătu prietenos pe Cantab pe obraz și se întoarse spre Roland.

– Credem că se poate.

– Slavă Domnului! mormăi Eddie, repetând, apoi, mai tare: Slavă *Domnului!* Să mergem. Ne putem întâlni pe Drumul de Est...

Dar se opri, văzându-i pe cei doi manni bărboși cum scuturau din capete, Henchick, cu un soi de tristețe neînduplecată, iar Cantab, cu o expresie foarte asemănătoare cu groaza.

– Nu vom merge la Peștera Vocilor pe întuneric, spuse Henchick.

– Dar *trebuie!* izbucni Eddie. Nu pricepeți? Nu-i vorba despre cât durează sau nu magia, e vorba despre cum se scurge timpul în cealaltă parte! Acolo timpul trece mai repede, și atunci când trece, e bun trecut! Iisuse, Susannah își poate naște copilul chiar în clipa asta, și dacă e un canibal...

– Ascultă la mine, tinere, îl întrerupse Henchick, și ascultă-mă cu multă luare-aminte, rogu-te. Ziua aceasta e aproape dusă.

Foarte corect. Niciodată în viața lui nu i se mai păruse lui Roland că timpul i se scurge atât de repede printre degete. Tocmai ce avusese loc lupta cu Lupii în zorii zilei, iar apoi își sărbătoriseră victoria și își jeliseră morții chiar acolo, în mijlocul drumului (și, după cum se dovedise, pierderile fuseseră uluitoare de mici). Urmase realizarea faptului că Susannah dispăruse, drumul spre peșteră, lucrurile descoperite acolo. Trecuse de amiază când se întorseseră la câmpul de luptă de pe Drumul de Est. Majoritatea locuitorilor din Calla plecaseră deja spre casele lor, purtându-și în triumf copiii salvați. Henchick consimțise să participe la această consfătuire, însă, când ajunseseră la casa parohială, soarele își începuse declinul.

Până la urmă se pare că vom apuca să ne odihnim în noaptea asta, își zise Roland, neștiind dacă să se bucure sau să-i pară rău. Avea nevoie de somn; măcar atâta lucru știa.

– Te ascult, te ascult cu luare-aminte, spuse Eddie.

Roland încă nu-și luase mâna de pe umărul lui și îl simți cum tremură.

– Chiar dacă am fi de acord să mergem, nu am putea convinge suficienți oameni să ni se alăture, explică Henchick.

– Dar tu ești dinh-ul lor...

– Într-adevăr. Așa spuneți voi când vă referiți la un conducător, și asta sunt, deși noi nu folosim cuvântul acesta. În multe privințe sunt convins că m-ar urma, și sunt conștienți de cât de mult vă datorează pentru ceea ce ați făcut astăzi și v-ar arăta recunoștința lor oricum ar putea. Însă cu niciun chip nu ar urca poteca aceea și nu ar intra în locul acela bătuit după lăsarea nopții.

Henchick clătină din cap cu fermitate și repetă:

– Nu, cu niciun chip nu ar face așa ceva.

Apoi continuă:

– Ascultă-mă, tinere. Cantab și cu mine vom ajunge înapoi la Clanul Cărarea Roșie înainte de miezul nopții. Acolo ne vom strânge oamenii în Tampa, adică în locul care reprezintă pentru noi ceea ce reprezintă Sala de Întruniri pentru cei care își uită trecutul.

Aruncă o privire spre Callahan:

– Mii de scuze, Părinte, dacă termenul acesta te ofensează în vreun fel.

Callahan dădu absent din cap, fără să-și ridice ochii de la cartea pe care o tot răsucea în mâini. Aceasta era îmbrăcată în coperte din plastic, cum se întâmplă adesea în cazul edițiilor princeps. Prețul era scris abia vizibil pe ultima filă: 950 \$. Al doilea roman al unui oarecare tânăr scriitor. Se întrebă de ce oare era atât de valoros. Dacă va fi să dea vreodată de posesorul

cărții, un bărbat pe nume Calvin Tower, cu siguranță că îi va pune întrebarea asta. Prima din puzderia de întrebări pe care și le pregătise.

– Le vom explica exact ce anume doriți să faceți și vom cere voluntari. Din cei șaiszeci și opt de bărbați ai Clanului Cărarea Roșie, cred că vreo patru sau cinci vor refuza să vă ajute – să-și unească forțele. Astfel vor crea un khex foarte puternic, o forță a vieții foarte puternică. Așa îi ziceți, nu? Khex? Împărțirea apei?

– Da, spuse Roland. Așa îi spunem: împărțirea vieții întru ka.

– Dar nu pot intra atâția oameni în peșteră, interveni Jake.

Nici măcar dacă stau unii în cârca celorlalți.

– Nici nu este nevoie să intre, zise Henchick. Pe cei foarte puternici îi vom trimite înăuntru – noi le spunem „trimițători“. Ceilalți se vor alinia de-a lungul potecii, mână în mână, pendul lângă pendul. Vom fi acolo mâine înainte ca soarele să ajungă la zenit. Mă pun chezaș pentru asta.

– Oricum, avem nevoie de timp ca să ne pregătim magneții și pendulele, spuse Cantab.

Se uita la Eddie, temător și parcă încercând să se scuze. Era evident că tânărul străin suferea cumplit. În plus, mai era și pistolar. Iar un pistolar poate ataca pe nepusă masă, iar atunci când o făcea, ținta lui era condamnată.

– S-ar putea să fie prea târziu, zise Eddie cu glas scăzut.

Îl privi pe Roland cu ochii lui căprui, acum injectați și întunecați de epuizare.

– Mâine s-ar putea să fie prea târziu chiar dacă magia *nu* a dispărut.

Roland deschise gura, iar tânărul ridică un deget spre el.

– Nu spune „ka“, Roland. Dacă mai spui „ka“ o singură dată, îți jur că o să-mi explodeze capul.

Roland închise gura.

Eddie se întoarse spre cei doi bărbați cu bărbi și cu mantii asemănătoare celor purtate de quakeri¹.

– Iar voi n-aveți de unde să știți dacă magia va rămâne sau nu. Nu-i așa? Ce e deschis în noaptea asta s-ar putea să fie pe vecie zăvorât mâine. Și toți magneții și greutatele din plumb create vreodată de manni să nu-l mai poată descuia.

– Așa este, spuse Henchick. Însă femeia ta a luat cu sine globul fermecat și, indiferent ce ai crede, să știi că Lumea de Mijloc și Ținuturile de Hotar o duc mult mai bine fără el.

– Mi-aș vinde și sufletul ca să-l capăt înapoi, rosti limpede Eddie.

Toți se arătară șocați la auzul acestora, chiar și Jake. Și Roland simți dorința năprasnică de a-i spune lui Eddie că trebuie neapărat să-și ia vorbele înapoi, că trebuie să se decică de ce zisese mai înainte. Existau forțe întunecate, forțe redutabile ce încercau să-i împiedice să ajungă la Turn, iar Treisprezece Negru era cel mai evident exponent al acestora. Ceea ce poate fi folosit spre bine, poate fi folosit și spre rău, iar arcele Curcubeului aveau propriul glammer, propriul farmec malefic, Treisprezece Negru mai presus de toate celelalte. Însumându-le, probabil. Chiar dacă ar fi să reintre în stăpânirea lui, Roland nu l-ar fi lăsat cu niciun chip pe Eddie Dean să-l atingă. În starea lui actuală de tulburare și mâhnire, era doar o chestiune de minute pentru ca globul să-l distrugă sau să și-l facă sclav.

– Piatra ar bea apă, dacă ar avea gură, spuse pe un ton sec Rosa, surprinzându-i pe toți. Eddie, uită deocamdată de toată povestea cu magia și gândește-te la poteca aceea care urcă spre peșteră. Și după aia gândește-te și la vreo șaiszeci de oameni, mulți aproape la fel de bătrâni ca Henchick, unu sau doi orbi ca liliecii, care încearcă s-o urce după lăsarea întunericului.

¹ Membri ai unei secte religioase protestante din secolul al XVII-lea (n. tr.).

– Lespedea, interveni Jake. Ți aduci aminte de lespede aia mare pe lângă care trebuie să te strecoari pe marginea prăpastiei ca să treci dincolo?

Eddie încuviință în silă. Roland își dădu seama că se străduiește să accepte ceea ce nu poate schimba. Că orbecăie disperat căutând frânturi de judecată sănătoasă de care să se agațe.

– Susannah Dean este, de asemenea, pistolar, spuse Roland. Și poate că-și va purta singură de grijă încă ceva vreme.

– Nu cred că Susannah mai are vreun cuvânt de spus, replică Eddie, și nici tu n-ai de unde să știi asta. În definitiv, este vorba despre copilul Miei, ceea ce înseamnă că va fi Mia la comandă până când își va naște pruncul – fătul.

Atunci, pe Roland îl străfulgeră un presentiment. Și, aidoma multora pe care le avusese de-a lungul anilor, și acesta se va dovedi corect.

– Poate că o fi fost la comandă atunci când au plecat, dar s-ar putea să nu fie în stare să se mențină la cârmă.

În cele din urmă, deschise gura și Callahan, ridicându-și ochii de la cartea care îl șocase atât de tare:

– De ce nu?

– Pentru că nu este în lumea ei, răspuse Roland. Este lumea lui Susannah. S-ar putea să moară amândouă dacă nu vor găsi o cale prin care să colaboreze.

2

Henchick și Cantab pleacă înapoi, la oamenii manni din Clanul Cărarea Roșie, pentru ca, mai întâi, să relateze bătrânilor (numai bărbați) strânși să-i aștepte ce anume se petrecuse în ziua aceea, apoi să le explice ce răsplată li se cerea. Roland se duse acasă la Rosa. Căsuța femeii se afla puțin mai sus de o privată foarte îngrijită până de curând, dar care acum era

aproape în totalitate distrusă. Înăuntrul acestei private, inutil străjer, se afla ce mai rămăsese din Andy Robotul Mesager (și multe alte aplicații). Cu mișcări încete și mângâietoare, Rosalita îl dezbracă pe Roland. Când rămase așa cum îl făcuse mama lui, femeia se întinse pe pat, alături de el, și începu să-l maseze cu unsori speciale: balsam de pisică pentru dureri, un amestec mai cremos și ușor parfumat pentru zonele mai sensibile. Apoi au făcut dragoste. Au ajuns la orgasm în același timp (accident fizic pe care proștii îl pun pe seama predestinării), ascultând pocnetele de artificii de pe strada principală din Calla și strigătele oamenilor buni ai locului, dintre care mulți depășiseră faza de simplă chercheală.

– Dormi, îi spuse ea. De mâine n-am să te mai văd niciodată. Nici eu, nici Eisenhart, nici Overholser, nici nimeni altcineva din Calla.

– Ești, cumva, clarvăzătoare? o întrebă Roland.

Părea relaxat și binedispus, însă chiar și în momentele când se cufundase pulsând în fierbințeala ei, gândul la Susannah tot nu-i dăduse pace: pierduse un membru al ka-tet-ului său. Motiv suficient ca să nu-și găsească tihna adevărată.

– Nu, răspuse Rosa, însă, din când în când, mi se întâmplă să am premoniții, așa cum i se întâmplă oricărei femei, mai ales atunci când omul ei se pregătește de drum.

– Asta sunt eu pentru tine? Omul tău?

Privirea îi era deopotrivă sfioasă și fermă.

– În scurtul răstimp cât ai fost aici, da, așa îmi place să cred. Vrei să spui că mă înșel?

Scutură iute din cap. Era bine să fie din nou omul unei femei, chiar dacă pentru scurt timp. Rosa își dădu seama că spune adevărul și chipul i se îmblânzi. Îi mângâie obrazul supt și îi spuse:

– Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, Roland, nu-i așa? Binecuvântată a fost întâlnirea noastră în Calla.

– Așa este, doamnă a mea.

Atinse ceea ce îi mai rămăsese din mâna dreaptă, apoi îi mângâie șoldul.

- Te mai doare?

Pe ea nu voia să o mintă.

- Rău.

Rosa dădu ușor din cap, apoi îi atinse mâna stângă, pe care reușise s-o salveze de homaroșenii.

- Și asta?

- E bine, răspunse el.

Dar simțea o durere surdă. Pândind. Așteptând momentul propice pentru a ieși la iveală. Durere pe care Rosalita o numea afurisita podagră.

- Roland!

- Da?

Îl privi liniștită. Încă îi mai ținea mâna stângă în mâinile ei, i-o mângâia, îi descoperea secretele.

- Termină-ți treburile cât de repede poți.

- Așa mă sfătuiești?

- Chiar așa, iubitul. Înainte să te termine ele pe tine.

3

Eddie stătea pe terasa casei parohiale. Era miezul nopții, iar ziua pe care oamenii de aici o vor numi de acum înainte Ziua Bătăliei de pe Drumul de Est deveni istorie (după care va deveni legendă... sigur, cu condiția ca lumea să mai apuce să existe atâta vreme). Zgomotele sărbătorii tot mai răsunătoare și mai intense îl făcură să se întrebe dacă nu cumva petrecăreții vor da foc orașului. Dar se sinchisea el, oare? Nici cât negru sub unghie, îți mulțumesc foarte mult. În vreme ce Roland, Susannah, Jake, Eddie și trei femei – care-și ziceau Suratele Oriza – îi înfruntau seră pe Lupi, restul oamenilor buni din Calla, restul acestor

folken, se ascuseseră înfricoșați prin ungherele caselor sau prin lanul de orez de pe malul râului. Cu toate acestea, zece ani de acum înainte – poate încă cinci! – se vor bate cu pumnul în piept, povestind cum își depășiseră condiția de simpli agricultori, într-o zi dintr-o toamnă trecută, și luptaseră umăr la umăr cu pistolarii.

Nu era corect, și o parte din el știa asta, însă niciodată în întreaga lui viață nu se mai simțise atât de neputincios, atât de deznădăjduit și, prin urmare, atât de mârșav. Încerca să nu se mai gândească la Susannah, să nu se mai întrebe pe unde o fi ea acum sau dacă își născuse deja copilul demonic. Dar tot spre ea i se îndreptau gândurile. Plecase la New York, de atâta lucru era sigur. Dar în care *când*? Într-un *când* în care oamenii călătoreau în birje la lumina lămpilor cu gaz sau într-unul cu taxiuri antigraționale, conduse de roboți fabricați de North Central Positronics?

Dar, oare, mai trăiește?

Mintea-i cea nemiloasă nu-i îngădui să alunge gândul. Își tot vedea iubita într-un șant, pe undeva, prin Alphabet City¹, cu o svastică scrijelită pe frunte și cu un afiș atârnat de gât, pe care scrie: SALUTĂRI DE LA PRIETENII DIN OXFORD TOWN².

Se deschise ușa de la bucătărie. Auzi lipăit de picioare goale și pocnet de gheare (căci acum auzul îi era ascuțit, așa cum îi erau ascuțite toate simțurile de pistolar). Jake și Ete.

Băiatul se așează alături de el, în balansoarul lui Callahan. Era complet îmbrăcat și își agățase de umăr hamul pentru pistol. În el se afla Rugerul pe care îl furase de la tatăl lui în ziua când fugise de acasă. Astăzi trăsesese cu el... mă rog, nu se poate spune

¹ Cartier din Manhattan (n. tr.).

² Aluzie la versurile împotriva segregăției rasiale din cântecul cu același titlu al lui Bob Dylan (1963) (n. tr.).